

[Brusvang]

hr. Kjeld Olesen har sit hjerte i denne sag – det har han ikke lagt skjul på – men nu er det trods alt hans opgave at svare på et regeringspartis vegne.

Der er jo ved en folketingsbeslutning skabt det fornødne grundlag for, at Storebæltsbroen skal bygges, at den faste forbindelse skal etableres, og det har man så bekræftet senest den 1. juni 1978. Så siger hr. Kjeld Olesen her: der er ændrede forudsætninger; der er nemlig siden skabt en regering, som har en anden opfattelse. Men det er ikke juridisk set en relevant forudsætning. Det er jo ikke sådan, at hver gang der dannes en ny regering, kan denne nye regering se bort fra alle de folketingsbeslutninger, der tidligere er vedtaget. Regeringerne må leve op til folketingets beslutninger. Det kan godt være, at tiden er løbet fra en beslutning, eller at forudsætningen for en folketingsbeslutning har ændret sig, men så må regeringen dokumentere det. Det er ikke tilstrækkelig dokumentation blot at sige, at nu er der kommet en ny regering. Hvad er det, der på det tekniske, det økonomiske, det trafikale, det nationale, det strukturmæssige område har ændret sig så væsentligt, at regeringen kan tillade sig at se bort fra folketingets beslutning af 1. juni 1978? Det er det ene spørgsmål.

Hvis regeringen kunne dokumentere – og det føler jeg mig overbevist om at den ikke kan – at der er væsentligt ændrede relevante forudsætninger på det økonomiske, trafikmæssige m. fl. områder, er det én sag, men hvis regeringen ikke kan dokumentere dette – og det har regeringen ikke gjort – må regeringen gå den anden vej, nemlig til folketinget, og få ændret den beslutning, som folketinget tidligere har truffet.

Derfor må regeringen i denne sag – og det er et krav fra mit parti, CD, til regeringen – fremsætte forslag til folketingsbeslutning med et andet indhold, hvorefter det altså af folketinget besluttes, at broen ikke skal bygges. Vi har et folketingsbeslutningsgrundlag for den bro, og dette grundlag må forfatningsretligt, juridisk, ændres, og jeg kan ikke se rettere, end at det kun kan ske lovligt, hvis regeringen fremsætter et forslag om en forkastelse af den tidligere folketingsbeslutning.

Gert Petersen (SF):

Jeg lyttede med interesse til statsministerens tale og hans meget interessante betragtninger om sjælespaltning, sjælekval og andre interessante psykologiske fænomener, som vi utvivlsomt alle kender til, men nu drejer det her sig jo ikke om psykologi. Det drejer sig om et land, som er kriseram – derved deler vi skæbne med en lang række andre lande – en befolkning, som er kriseram, en arbejdsløshed på omkring 200.000 og et betalingsbalanceunderskud, der også er temmelig katastrofalt. Det er det, det drejer sig om, og spørgsmålet er, hvordan man vil løse disse problemer. Det er ikke et psykologisk spørgsmål, men et spørgsmål om, hvilken indsats man vil gøre herfra og på anden måde. Medens statsministeren kom med nogle interessante betragtninger om psykologi, betragtninger, som jeg kan være enig i, var der ikke meget reelt indhold i det, som man kunne have forventet: en opfølgning af debatten, besvarelse af de mange spørgsmål, der har været rejst. Hr. Kjeld Olesen klarede det jo meget nemt med at henvise til, hvad statsministeren havde sagt. Jeg prøvede ærlig talt at følge med, så godt jeg kunne, i det, statsministeren sagde; jeg synes ikke, der blev sagt så forfærdelig meget.

Men der er dog en enkelt ting, som jeg godt vil kommentere. For det første siger statsministeren, at vi – det er socialdemokratiet – står dér, hvor vi har stået hele tiden. Det er både rigtigt og forkert. Det er rigtigt, for så vidt som – og det sagde jeg også i mit eget indlæg – dette her er en logisk fortsættelse af septemberforliget, af de to augustforlig og af en række andre forlig, man har indgået med partierne til højre i salen. Derfor har disse partier da også – dér tager hr. Kjeld Olesen helt fejl – været meget, meget flinkere ved regeringen og været meget flinkere ved venstre, end vi andre har følt anledning til at være ved socialdemokratiet. I den henseende har statsministeren ret, han og socialdemokratiet står nøjagtigt der, hvor de har stået hele tiden. Men der er alligevel også nogle forskelle.

For det første anede man jo tendenser til noget andet, da den tidligere politiske ordfører for socialdemokratiet, hr. Erling Olsen, inden sommerferien under debatten om tillægsbevillingslovforslaget sagde følgende (Folketingstidende 1977–78, sp. 11716): »Når det er sagt. . .«, og det var noget med om-